

Colecția ADRIENNE VON SPEYR
este coordonată de ALIN TAT

Das Licht und die Bilder. Elemente der Kontemplation (1986)

© Johannes Verlag Einsiedeln
© Galaxia Gutenberg, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPEYR, ADRIENNE VON

Lumina și imaginile. Elemente ale contemplației/ Adrienne von Speyr;
ed.: Silviu Hodiș ; trad.: Narcis Mățieș. -
Târgu Lăpuș : Galaxia Gutenberg, 2025

ISBN 978-630-337-154-2
I. Hodiș, Silviu (ed.)
II. Mățieș, Narcis (trad.)

www.galaxiagutenberg.ro

Editura Galaxia Gutenberg
435600 Târgu Lăpuș, str. Florilor nr. 11
Tel./fax: 0264243616; mobil: 0723377599
email: contact@galaxiagutenberg.ro

PRINTED IN ROMANIA

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului, reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

ADRIENNE VON SPEYR

LUMINA ȘI IMAGINILE

ELEMENTE ALE CONTEMPLAȚIEI

Prefață de
Hans Urs von Balthasar
Traducerea de Pr. Narcis Mățieș

Galaxia Gutenberg
2025

Imaginile nu sunt făcute pentru a fi negate și distruse în abisul fără imagini al lui Dumnezeu. În Înălțarea lui Cristos, imaginea pământească a lui Dumnezeu este definitiv ridicată către Tatăl, iar ucenicii, înainte de a fi trimiși de către înger înapoi la Ierusalim, rămân pe Muntele Măslinilor fericiți și plini de dorință, umpluți și în același timp goi, privind în urmă după Cel care s-a întors la Dumnezeu. Cel transfigurat le-a luat inimile cu sine la Dumnezeu, astfel încât ei nu se vor mai simți niciodată pe deplin acasă în vremelnicie: partea de lume pe care au iubit-o mai presus de orice este acum la Dumnezeu. În acest fel, tot ceea ce este pământesc devine pentru ei o fereastră deschisă către cer. Duhul Sfânt, pe care Fiul li-l trimite din cer, aprinde în ei această dorință arzătoare, prin care orice imagine de pe pământ devine transparentă pentru cer: pentru viața nepieritoare ce izvorăște din sursa originală a iubirii trinitare. Scopul acestui mic volum este de a arăta acest lucru.

Hans Urs von Balthasar

Cuprins

1. IDEEA ÎN DUMNEZEU

Viața și vederea nesfârșită a lui Dumnezeu revelate omului. Omul și lumea sunt creați și interpretați în relație cu Fiul. Centrul lumii: crucea, în care se dezvăluie întreaga iubire a lui Dumnezeu, întreaga neascultare și întreaga ascultare a omului. Contemplația trebuie să fie catolică: universală și personală. Funcția sa de unire a comunității. / 13

2. ÎNȚELEGEREA INTENȚIEI LUI DUMNEZEU

Pierderea sensibilității față de Dumnezeu și voința sa prin păcat. Fiul, ca om, restaurează această legătură. Rugăciunea „Tatăl nostru” ca expresie a plăsării credinciosului în ascultare față de Dumnezeu. Iubirea cultivată ca formă de cunoaștere a lui Dumnezeu și a voinței sale. Inserarea celui care iubește în iubirea obiectivă a Bisericii și a Fiului. / 25

3. LUMINA

Harul credinței ca cea mai vie formă de viață, și totuși, cea care cuprinde toată mișcarea vieții. Credința ca lumină, în care se află tot ceea ce este luminat. Lumina ca dar și responsabilitate asumată. Cristos ca lumină și cel luminat prin credință. Lumina ca „împărtășire” și participare. Integrarea întregii vieți cotidiene în această lumină. / 31

4. UMBRA

Rostirea unui „da” fără umbră; fiecare* „da” își are originea în rugăciune. Purtarea celui păcătos în

rugăciune prin forțele iubirii străine, pentru a-l ajuta să își înfrunte umbrele păcatului. Umbre eliminate, umbre rămase și umbre noi. Umbrele crucii asupra rugăciunii. Anonimatul și inseparabilitatea umbrelor bune de cele rele. Discrepanța între sensul deplin al cuvintelor de rugăciune și neîmplinirea și goliciunea noastră. Rezervele în compasiune și depășirea lor în iubire. / 39

5. NOAPTEA

Noaptea creației, a păcatului, a crucii: străbaterea acestora. Domnul împarte noaptea sa, și ea rămâne totodată suferită în el. Ea se află ca un mister în orice credință și, prin urmare, îi privește pe toți. Analogia între noaptea crucii și existența creștină. Rugăciunea zilei către noapte. Rugăciunea nopții dinspre noapte: din noaptea Domnului spre noaptea Bisericii și a credinței. Necesitatea de a auzi strigătul de părăsire. Renunțarea la propria viață în contemplarea crucii pentru a trăi de acum în iubire. / 47

6. TREZIREA

Călăuzirea bisericească spre contemplație; aceasta merge până la pragul unde călăuzirea lui Dumnezeu preia controlul. Modul în care, chiar și în contemplația călăuzită de Dumnezeu, îndrumătorul spiritual păstrează controlul. Activitatea cotidiană oprită pe timpul nopții. Trezirea din noapte, permanent marcată de aceasta. Trezirea repetată: la sfârșitul nopții și în mod relativ în cadrul unei perioade de noapte. / 59

7. APROPIEREA

Citirea Scripturii, urmată de rugăciune; din acestea două ia naștere contemplația. Aceasta ca încercare

de a privi la Cuvântul întrupat: în sine, în relația lui cu lumea, cu Tatăl. Așa cum un om își privește cu admirație un semen. Cuvântul și sacramentul se îmbogățesc reciproc. Îndrumările Domnului drept căi spre înțelegere. Prezența sa în lege și porunci; în contemplație, Cuvântul lui Dumnezeu ca poruncă și ca existență istorică în trup se reunesc în unitate. Existența creștină izvorâtă din contemplația Cuvântului, care ne cuprinde în ciclul său. Cuvântul uman ca alegorie și punct de sprijin. „Mereu-mai-multul” Cuvântului divin. Puterea Cuvântului lui Dumnezeu în ceruri; contemplația ca responsabilitate față de Cuvânt; inserare și distanță. Unitatea în Fiul a ființei și acțiunii, unitate dintre contemplație și acțiune în cel care contemplă. / 69

8. IMAGINILE LUMII

Pentru noi, lumea constă din imagini, iar acestea trebuie interpretate în relație cu Fiul. Unicitatea fiecărei imagini a lumii; demnitatea lor înaintea lui Dumnezeu. Imaginea lumii văzută de Isus, deschisă și accesibilă pentru cel care contemplă. Distanța și apropierea față de lucruri în credință. Bucuria față de lume este voită de Dumnezeu, dar orânduită spre Cristos. Frumusețea lucrurilor, artă creștină. Conținutul etern al imaginilor, legătura lor cu Cuvântul lui Dumnezeu. Imaginile în spațiul și la marginea contemplației. Rugăciunea și cotidianul, interschimbabile ca imagine și cadru. / 79

9. IMAGINILE CERULUI

Fiul ca imagine a Tatălui. Concretitudinea cerului în revelație. Imaginile Apocalipsei; aceiași ochi ai vizionarului contemplă cerul și pământul. „Astăzi vei fi cu mine în paradis”; „Văd cerurile deschise”: o înfățișare

supradimensionată a cerului. Transpunerea realității pământești în împărăția cerurilor. Obiectivitatea drept condiție pentru o astfel de transpunere: atât în întrupare (cerul pe pământ), cât și în făgăduința escatologică (pământul în cer). Preocuparea pentru imaginile cerului pe pământ. Contemplația cerului posibilă doar în cadrul concretitudinii revelației. Contemplația pământească și cea cerească se completează reciproc. Cristos ca Dumnezeu și Om, etalon pentru contemplația credinței. / 87

10. PARABOLELE DOMNULUI

Falia de netrecut în contemplația minunilor Domnului și a naturii sale divino-umane. În parabole, înainte de toate, o continuitate între pământesc și divin, și apoi falia. Ele sunt în același timp foarte simple și mistere nepuizabile. Puterea Fiului de a crea imagini ale împărăției cerurilor și de a le umple cu viață veșnică. / 97

11. IMAGINILE TREIMII

Lumea numerabilă ca revelație a unicului Dumnezeu. Bărbat, femeie, copil ca imagine. Sfânta Familie ca imagine superioară. Natura umană a lui Isus ca manifestare a întregii vieți trinitare a lui Dumnezeu. Numerele și secvențele numerice ca parabolă. Întreaga economie a mântuirii sălășluiește în Treime. Rugăciunea „Tatăl nostru” și imaginile stabilite în aceasta de către Fiul. Omul ca imagine. Fiul în plinătatea sa ca sumă și unitate a lumii, imaginea totală. / 103

1. IDEEA ÎN DUMNEZEU

Dumnezeu îl privește din veșnicie pe Dumnezeu. Viața sa este această privire, în care cele trei Persoane sunt revelate una alteia și își afirmă și împlinesc unitatea de ființă printr-un schimb continuu și mereu reînnoit de iubire. Ceea ce Dumnezeu este în ființa sa veșnică devine, în viața celor trei Persoane, un eveniment neîncetat, actual și prezent. Iubirea veșnică asigură faptul că unitatea lor apare în toate aspectele sale ca fiind de neîntrecut și nepuizabilă. Contemplarea lui Dumnezeu de către Dumnezeu este cea mai roditoare pe care cineva o poate concepe. Ea reprezintă o dăruire și o primire curgătoare, neîncetate, dar în această mișcare se poate distinge o direcție, asemenea unei căi de la izvor către mare. Izvorul în Dumnezeu este atât de coplesitor, încât totul își ia originea din el, fără ca un alt început să poată fi căutat dincolo de el. Din toate meandrele iubirii sale curgătoare, izvorul formează în cele din urmă un ocean incomensurabil, care reprezintă infinitatea lui Dumnezeu; totuși, această vărsare în mare nu se îndepărtează de izvorul Tatălui, ci este cuprinsă și primită de el; fluxul și refluxul, izvorul și marea, sunt una în dumnezeirea infinit curgătoare.

Când Dumnezeu contemplă, el îl vede pe Dumnezeu, Dumnezeul veșnic al acțiunii și al contemplației: Dumnezeul care îndeplinește fapte și Dumnezeul care le primește pentru a le contempla, fără a le încheia, ci deschizându-le spre o înțelegere mai profundă. Această deschidere a ceea ce este contemplat izvorăște din deschiderea celui care contemplă. Când un om iubește pe altul, el va face tot ce-i stă în putință pentru a-i fi

transparent celui iubit, oferindu-i astfel posibilitatea de a-l înțelege în profunzime; iar cel iubit va face același lucru de îndată ce va înțelege iubirea. Astfel, între cei doi se creează o unitate în ființă și în voință, care nu le afectează personalitatea, nici nu le știrbește limitele. Bărbatul rămâne bărbat, femeia rămâne femeie; iar misterul ultim al persoanei lor nu este descoperit, ci mai degrabă este complet desfășurat și adus la viață prin deschiderea lor reciprocă. Desigur, nu putem vorbi de dezvăluire în Dumnezeu, căci Dumnezeu este veșnic același. Dar el este și Cel neobosit, care creează și primește schimbul de iubire. Și acest schimb nu este un proces gol, ci un eveniment plin de semnificație.

Când Dumnezeu Tatăl, cu participarea Fiului și a Duhului Sfânt, creează omul, el îl orientează, împreună cu toate celelalte creaturi, către Fiul. În această orientare spre Fiul, dorită de Tatăl, se află originea oricărei contemplații din lume. Dumnezeu dorește să-l dăruiască pe Fiul, pe care îl vede, aceluia care încă nu-l văd. Și acest dar este oferit de la început în ambele direcții: Dumnezeu se oferă pe sine omului, dar îi oferă omului și pe el însuși, astfel încât omul se află în mijlocul unui schimb curgător. Omul nu poate înțelege acest schimb cu simțurile sale naturale, dar credința îl face vizibil pe un plan care scapă rațiunii umane și calculului său, deoarece se află în întregime în Dumnezeu. Credinciosul, fiind o creatură care se află în afara naturii divine, prin credință are parte de lumea interioară a lui Dumnezeu. Cel care, prin natura sa, nu poate vedea lucrurile lui Dumnezeu, primește prin credință o parte din vederea lui Dumnezeu. Credința este acel dar al lui Dumnezeu care îi descoperă omului lumea lăuntrică a divinității, nu ca pe un miraj, ca pe o iluzie îndepărtată și inaccesibilă, ci în virtutea unei

facultăți de cunoaștere pe care Dumnezeu o acordă din propria sa vedere, pentru a se lăsa contemplat, pentru a deschide și a face inteligibile omului lucrurile pe care Tatăl le oferă Fiului și Duhului.

Acest dar al credinței nu este o experiență naturală. Poate că omul care începe să contemple și face primii pași simte inițial o tulburare, observând cât de puțin experimentează și cum lumea divină, care i se dezvăluie, îi apare chiar *prin* revelația sa ca inaccesibilă. El nu știe unde să-și îndrepte privirea, rugăciunea, „vederea” sa (căci putem vorbi despre o astfel de vedere, chiar dacă nu îi este inerent nimic mistic); se simte ca cineva care a fost transportat într-o țară necunoscută și nu înțelege nimic din limba și comportamentul locuitorilor acesteia. Cu toate acestea, lipsa sa de înțelegere nu-l va face să presupună că acești oameni nu înțeleg ei înșiși ce spun sau că acțiunile lor sunt lipsite de orice rațiune. Pur și simplu îi lipsește cheia. Tot astfel, credinciosul care se află la începutul rugăciunii contemplative și care își vede eforturile ca fiind zadarnice și fără rezultat nu va ajunge la concluzia că Dumnezeu însuși este lipsit de sens sau că îi cere lucruri absurde, ci va înțelege că trebuie să se familiarizeze treptat cu obiceiurile lui Dumnezeu, cu limbajul său, cu practicile și modul de a fi al lui Dumnezeu și al lumii divine. Pentru moment, de la el nu se cere nimic mai mult decât să creadă cu sinceritate și să fie perseverent în această credință. Și deoarece credința reprezintă acceptarea adevărului divin, credinciosul trebuie să-și păstreze sufletul deschis pentru a primi inclusiv ceea ce este incomprehensibil în Dumnezeu. El trebuie să accepte adevărul lui Dumnezeu nu doar în general, ci și pentru sine, ca om. Și pas cu pas, apropiere cu apropiere, trebuie să încerce să se simtă acasă pe tărâmul acestui adevăr divin. Acest

proces este posibil doar printr-un act de ascultare profundă. Ascultarea și contemplația se întrepătrund; este imposibil ca cineva lipsit de ascultare să practice o contemplație autentică. Ascultarea întemeiază și face rodnică rugăciunea contemplativă.

Cu toate acestea, omul experimentează adesea, chiar ca un credincios sincer, o distanță sau chiar o prăpastie între lumea sa naturală și lumea lui Dumnezeu, care, măsurată după experiența sa naturală, i se pare adesea ireală și abstractă. În acest întuneric al credinței sale, el va trebui să-și amintească ce înseamnă că lumea a fost creată cu orientare către Fiul. Aceasta reprezintă un gând etern al Creatorului, iar pentru Dumnezeu, gândurile sale au din veșnicie aceeași densitate, concretețe și claritate pe care o are pentru noi un obiect sensibil al lumii noastre. Dumnezeu nu are nevoie să aducă lucrurile în existență pentru ca ele să devină pentru el realitate. Prin crearea lumii, el a stabilit o temelie care susține această intenție eternă a sa. Pentru creaturile non-umane, lipsite de conștiință și, prin urmare, incapabile să posede credință, orientarea lor către Fiul rămâne inconștientă. Dar ființa umană are conștiință și trebuie să experimenteze prin harul credinței scopul ultim pentru care a fost creat de Dumnezeu. Chiar înainte de a se trezi la credință, omul are o participare esențială la lumea Tatălui, căci lumea temporală a fost creată în funcție de un gând etern și concret al Tatălui. Și la fel cum condiția umană capătă sensul ultim în momentul în care omul gânditor înțelege prin credință că a fost creat pentru Dumnezeul întrupat, tot astfel, întreaga existență temporală capătă pentru el un sens atunci când omul realizează că ea a fost creată din veșnicie și pentru veșnicie, că cele două „capete” ale timpului sunt ancorate în eternitate, iar

timpul, în întregime sa, devine o analogie a eternității, concepută pentru om și creată pentru el, astfel încât să-și găsească orientarea în existență – aceasta pentru ca întrebarea sa referitoare la Dumnezeu să nu fie spulberată de la început de veșnicia inaccesibilă, ci pentru ca în timpul măsurabil să poată găsi un mediu potrivit pentru răspunsuri multiple. La fel ca spațiul în care este plasat omul, tot așa și timpul acordat lui este ceva adecvat naturii sale finite, în care el primește acum spațiu și timp pentru a reflecta asupra naturii sale și pentru a recunoaște că a fost direcționată de Creator dincolo de spațiile și timpurile finite: pentru a se revărsa în lumea lui Dumnezeu. Și tocmai prin faptul că ceea ce este măsurabil și perceptibil indică dincolo de sine către incomprehensibilitatea lui Dumnezeu, sensul existenței devine revelat. Acest demers înspre Dumnezeu nu este o cădere în abis, ci un început nou, salvator. Acest mister cel mai profund al omului este mărturisit prin învierea trupului: ea arată că spațiul omului își găsește finalitatea în cer, iar timpul său trecător se revărsa în veșnicie. Astfel, schimbul iubirii din interiorul divinității se deschide spre lume: ca schimb între cer și pământ, între Dumnezeu și om. Iar atunci când omul, prin credință, descoperă acest mister suprem, nu i se revelează nimic străin sau îndepărtat, ci îi este dat darul contemplării a ceea ce este mai launtric în ființa și destinul lucrurilor și a lui însuși.

Dumnezeu este creatorul omului, judecătorul său, răscumpărătorul și dătătorul său de fericire. Șirul atributelor pe care Dumnezeu le manifestă în relația sa cu omul ar putea fi continuat la nesfârșit. El revelează creaturii sale mereu noi fațete ale ființei sale infinite. El îi permite omului să se apropie de el din toate părțile,

să recunoască acțiunile sale și prin ele să-și îmbogățească imaginea despre Dumnezeu. El așteaptă ca omul să includă mereu trăsături noi în înțelegerea sa despre Dumnezeu: acesta trebuie să fie răspunsul spiritului uman la revelația mereu nouă a lui Dumnezeu. Iar din această nouă înțelegere trebuie să izvorască o adorare reînnoită. Spiritului gânditor i se oferă mereu un anumit ansamblu de adevăruri și realități divine de contemplat. Omului îi este permis să analizeze aceste adevăruri în detalii, să se bucure de ele și să-și îmbogățească sufletul prin contemplare, pentru a se apropia mai mult de Dumnezeu – un Dumnezeu care, dintotdeauna, dorește să fie recunoscut de om în toate revelațiile sale. Tatăl merge atât de departe încât revelează totodată relația sa cu Fiul și cu Duhul, așa cum există veșnic în ceruri, prin semne, cuvinte și acțiuni ale Fiului întrupat, astfel încât oamenii să aibă nu doar o idee vagă despre contemplarea veșnică a lui Dumnezeu de către Dumnezeu, ci și o înțelegere autentică și o viziune clară asupra lui Dumnezeu. Cei care sunt cei mai apropiați de Dumnezeu ar trebui să învețe cel mai mult; dar nimeni nu trebuie să se considere trecut cu vederea, uitat sau respins, pentru că Tatăl este creatorul tuturor oamenilor și i-a orânduit pe toți către Fiul. Fiul i-a răscumpărat pe toți, iar Duhul, care suflă unde vrea, nu cunoaște limite în lucrarea sa.

Mai presus de toate, Fiul a fost acela care l-a revelat pe Dumnezeu oamenilor. El și-a purtat crucea în fața Tatălui, care i-a perceput fiecare gând tainic, dar el a purtat-o totodată înaintea oamenilor, pentru ca aceștia să poată contempla suferința sa și să fie întăriți în rugăciunea și credința lor. Prin apropierea de cruce, oamenii sunt chemați să fie incluși în misterele ispășirii și mântuirii și, făcând acest lucru, să înțeleagă

totodată cine sunt ei înșiși și să măsoare distanța care îi separă de Dumnezeu. În actul Fiului de a traversa această prăpastie, purtând toate păcatele, oamenii sunt chemați să înțeleagă cât de vastă era în realitate această distanță și în ce constă, privit prin prisma credinței, starea de ființă a unei creaturi păcătoase.

Când Dumnezeu Tatăl lasă întreaga istorie a umanității să se desfășoare înaintea privirii sale neschimbătoare, în mijlocul acesteia devine vizibilă ideea sa despre omul contemplativ. Contemplația lui Adam are o structură lăuntrică diferită de cea a lui Avram, care, la rândul ei, se deosebește de cea a lui Iob sau a lui David, ori de cea a Noului Legământ. Dar crucea este centrul acestei desfășurări: din perspectiva ei poate fi interpretată atât contemplația primilor creștini, cât și cea a ultimilor evrei care contemplașteptarea lui Mesia, ba chiar și contemplația tuturor creștinilor până astăzi și a tuturor evreilor, încă de la începuturi. O caracteristică esențială a contemplației, însă, este scoasă în cea mai strălucitoare lumină prin cruce: ascultarea. Tocmai acolo unde Fiul, condus de ascultarea față de Tatăl până la cruce, l-a pierdut pe Tatăl și strigă după el ca unul care este părăsit, începe să izvorască o nouă sursă de contemplație: noaptea rugăciunii. Aceasta a fost dăruită doar câtorva, celor care urmau să fie uniți cu Domnul într-un mod deosebit, dar a fost acordată mereu de-a lungul secolelor. Scopul ei este ca strigătul de abandon să conducă spre acel unic strigăt al Fiului, să fie primit de el, să atragă atenția asupra lui. Și același izvor, care izvorăște din cruce, deschide simțul pentru ascultarea eclezială. Cineva nu ar putea rămâne în credință de-a lungul vieții sale dacă Fiul nu ar fi întemeiat Biserica și nu i-ar fi dăruit crucea sa la temelie, astfel încât să o administreze pentru toate

generațiile viitoare. Prin Biserica, crucea devine pentru totdeauna simbolul actualității vieții Fiului între noi, și, în consecință, al actualității contemplării asupra vieții și suferinței sale ca origine a unui nou și veșnic legământ al lui Dumnezeu cu oamenii.

S-ar putea spune la fel de bine că strigătul de moarte al Fiului este sfârșitul viziunii sale, așa cum s-ar putea susține că este începutul tuturor contemplațiilor omenești, un început care își are rădăcina în Dumnezeu, pentru a face să apară din nou care este intenția lui Dumnezeu. Este ca și cum izvorul ar fi țâșnit deja de multă vreme și ar fi format râuri întregi care se îndreaptă spre mare, pe căi directe sau ocolite, vizibile; însă originea, izvorul primordial însuși, devine vizibil abia ulterior. Acest izvor se află în Fiul, se află în cruce, și își are temeiul în abisul agoniei Celui părăsit de Tatăl. Această frică reprezintă prima adevărată privire asupra a ceea ce înseamnă cu adevărat păcatul, asupra stării omului înaintea lui Dumnezeu, și, în același timp, asupra a ceea ce măreția iubirii lui Dumnezeu asumă asupra sa, care traversează această prăpastie și care, prin jertfa Fiului, dă naștere unei noi creații. În calitate de credincioși, ne aflăm înaintea contemplării crucii în același mod ca și copiii care, abia la maturitate, descoperă intențiile pe care părinții lor le-au avut pentru ei în copilărie: ce planuri a avut tatăl, ce intenții a avut mama sau diferiți educatori, și care văd brusc în toate, în amestecul de pedeapsă și recompensă, de încurajare și reținere, conturându-se un plan unitar, gândit spre binele lor.

Unitatea Dumnezeului trinitar și a planului său veșnic de mântuire a existat dintotdeauna, dar se dezvăluie în mod deplin și central în cruce. Aici se arată clar ce dorește Dumnezeu pentru om, ce i se

dăruiește omului, dar și ce trebuie omul să fie și să facă. Fiul este ascultător până la moarte și îl privește pe Tatăl chiar în nevizuimea nopții: în acest fapt se dezvăluie cea mai înaltă și extremă iubire a lui Dumnezeu față de om și culmea ascultării omului față de Dumnezeu. Contemplația își are originea sa concretă aici, unde harul răscumpărării lui Dumnezeu devine vizibil, dar și rodnicia consimțirii umane; iar, așa cum contemplația trăiește din primirea harului, tot astfel ea trăiește din participarea la actul ascultării.

Dumnezeu l-a creat pe om ca individ, și astfel Fiul suferă pe cruce în mod individual pentru fiecare om în parte, stabilind astfel o relație directă între fiecare persoană și Domnul care suferă. Dar acest lucru are drept consecință faptul că fiecare individ se consideră pe sine în funcție de ființa sa personală unică. Asta nu afectează plinătatea evangheliei în valabilitatea ei obiectivă și obligatorie pentru toți. Totuși, în cadrul acestei forme universale, fiecare trebuie să caute, în propria contemplare, să înțeleagă cuvântul adresat lui personal, intenția care îl vizează pe el, suferința trăită de Cristos pentru el personal. Contemplația trebuie să fie atât eclezială, cât și universală, străduindu-se să se extindă până la dimensiunea intenției divine universale; în același timp, ea trebuie să fie personală și unică, și să nu uite că înaintea lui Dumnezeu fiecare om este o ființă irepetabilă, iubită în mod special, înzestrată cu misiuni speciale și îmbogățită cu daruri unice.

Din ambele motive – deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este universal și pentru că este personal –, el va oferi mereu celui care contemplă mai mult decât este capabil să înțeleagă. Cuvântul poate fi scurt și clar; totuși, în el se află „mai mult decât ar putea cuprinde toate cărțile din lume”. O contemplare rodnică va